

Консултът не прати Христа веднага въ странство, защото не искаше да го отръргне отъ родната му почва; а го остави цѣли петъ години въ българско училище. Отъ врѣме на врѣме той го караше да пише на родителитѣ си, а заедно съ писмата притуряше и по пѣщо армаганецъ. Като свърши българското училище, Христо замина да слѣдва наука въ странство. Настаниха го въ единъ пансионъ и го зачислиха въ гимназията. Облѣче Христо красива униформа съ златни копчета, фотографира се и испрати боядисанъ портретъ на родителитѣ си. То бѣше радостъ, то бѣше гордостъ за тия бѣдни селяни да гледатъ, да цѣлуватъ този портретъ, да го сочатъ на който мине замине. . . .

Христо се подписваше отпърво въ писмата си: „Вашъ покоренъ синъ — Христо“ и описваше надълго и на широко животътъ си въ пансиона. Сетиѣ почна да пише по кратки и по сухи писма съ поднесъ: „Вашъ синъ — Христофоръ“. Още по сетиѣ писмата захванаха да се явяватъ по-рѣдко и по-рѣдко. Най-подиръ, обади се той когато постѣпни въ Института на Вѣсточнитѣ язици съ едно писамце въ нѣколко реда, подписано: „Вашъ — Хр. Бѣлокровский“ и слѣдъ туй вече не го чува какво стана съ него. . . . А сто какво стана: гурна се Христо съ главата на долу въ кипящото море на шумното гостоприемно общество и когато вълнитѣ го истласкаха на единъ брѣгъ, той се сѣти раздѣленъ съ цѣло море отъ своето минало. — Той самъ повѣрва че е аристократъ.

„Пази Боже слѣщо да прогледа!“ казва българската поговорка и много на мѣсто го казва. Не отъ прогледналия физически слѣпецъ се отвърща българина, а отъ слѣпеца — простакъ, издигнатъ отъ нищожеството, отъ тинята, благодарение на случайни обстоятелства, достигналъ безъ разборъ на средствата до висота, която той омръсява съ своето присъствие. . . .

Господинъ Бѣлокровский свърши института. Консултътъ престарѣлъ вече, продължаваше да го поддържа до послѣдния день на курса и сетиѣ като го снабди съ нужнитѣ средства, препоръча му да се завърне въ отечеството си. Бѣлокровский не послуша съвѣта и още нѣколко пѣти поиска пари отъ своя благодѣтель, а когато послѣдния му заяви, че е готовъ да му помогне само подъ условие, че ще се завърне на родната си, нашия дипломатъ му написва едно грубо писмо, въ което заявяваше че прекъсва съ него по нататѣшнитѣ сношения. Консултътъ и тукъ не се обезкуражи, той дълго врѣме